

Conte guanyador del premi literari:

HORTAVUI

—estiu de 1980—

IMAGINEU-VOS HORTA DE NIT

Un dia d'hivern, aprofitant la fosca, vam sortir a passejar per Horta. Els carrers silenciosos, esguarden els cotxes aparcats. La il·luminació dels fanals deixa entreveure alguna paperera cremada i la precària situació d'algunes voravies.

No hi ha ningú. Els carrers de la part alta són tant tranquils que el soroll de les nostres passes fins i tot ens molesta. Baixant per la rambla ens aturem...sols el soroll del vent trenca l'aire. Als carrers de Sant Tomàs i Sant Bernat la solitud s'aglopa en silenci i tranquil·litat. Caminem sense cap direcció fixa, intentem xuclar la fosca, volem trobar l'olor d'Horta. Ja no hi és...Els cotxes, l'autobús, la gent, els nervis ens l'han pres. La nit és tranquil·la, però tanmateix impersonal. Aquella sensació de barri que ens conten els avis ja no hi és.

La plaça d'Eivissa, malgrat que siguin les tres de la matinada, conserva l'olor de gent, de moviment i dintre del nostre cap sembla que el soroll de les motocicletes faci retrunyir el nostre cervell. Ens quedem a la plaça d'Eivissa una llarga estona, potser un parell d'hores, i no retrobem el desitjat plaer d'estar sols. Els nostres ossos senten la remor de la gent, malgrat que físicament estem sols.

El nostre barri s'ha desnaturalitzat ? L'hem desnaturalitzat ? L'HAN DESNATURALITZAT ?

Les primer llums de l'alba retornaran el brogit diari d'una gent que viu, treballa i mor, però que potser no sabrà què és viure a un barri, viure a...Horta.

A Horta, i als 18 dies del mes d'abril del 1980.

©Josep Homar i Giol